

navnlig Landbrugsinteresser, der optog ham. Man lagde uvilkaarlig Mærke til hans solide Argumentation, og man anerkendte det Arbejde, der laa bag ved adskillige af hans Ordførertaler her i Tinget.

Duborg var vistnok ikke altid fuldt ud enig med alle dem, paa hvis Vegne han talte, men dette mindskede ikke Respekten for ham. Man havde i ham en saglig Arbejdskraft af stor Værdi, og det skønnede man paa. Duborg udfyldte paa ærefuld Vis sin Plads her i Folketinget. Derom vil alle herinde være enige. Hans Vælgere i Svendborg Amt sikkert ligeledes.

Dagen efter den sørgelige 9. April henvendte Duborg sig til mig og spurgte om, hvorledes det vilde komme til at ligge med Møderne her i Tinget.

Jeg gav ham de Oplysninger, jeg paa det øjeblikkelige Tidspunkt var i Stand til. Duborg takkede, men føjede saa til: »Jeg maa desværre bede om Orlov. Jeg kan ikke tage denne Situation, Danmark nu er kommet ind i.«

Vi skiltes, men Duborgs sidste Ord til mig kan jeg ikke glemme. De var et Vidnesbyrd om, at hans Følelsesliv var kommet i den stærkeste Bevægelse ved det, der Dagen i Forvejen var overgaaet vort Fædreland. Der er næppe Tvivl om, at denne triste Begivenhed har bidraget til at fremskynde hans Død.

Jeg har taget denne personlige Erindring med blandt mine Ord her ved denne Lejlighed. Den forklejner ikke Mindet om Folketingsmand Duborg. Han var en god Landsmand.«

(F. Sp. 4627).

